

Konsulatschefen kan normalt ikke varetage sine opgaver, før han har fået sit eksekvatur.

I artikel 13 gives der dog mulighed for, at en konsulatschef kan få adgang til foreløbigt at varetage sine opgaver, indtil eksekvatur er givet.

Artikel 14 indeholder regler om, at modtagerstaten skal give de kompetente myndigheder i konsulatsdistriktet meddelelse herom, så snart en konsulatschef får adgang til at varetage sine opgaver, selv om der kun foreligger en foreløbig tilladelse. Modtagerstaten skal iøvrigt bistå konsulatschefen.

Artikel 15 indeholder bestemmelser vedrørende midlertidig varetagelse af konsulatschefens opgaver. Ifølge stk. 1 kan en fungerende chef midlertidigt virke som konsulatschef, såfremt konsulatschefen er ude af stand til at varetage sine opgaver, eller chefs-posten er ledig. Modtagerstaten skal underrettes om navnet på den fungerende chef. Modtagerstaten kan gøre adgangen til at fungere som chef betinget af sit samtykke, såfremt den pågældende hverken er diplomatisk repræsentant eller konsulatsejersmand for udsenderstaten i modtagerstaten. Udnævnes en diplomatisk repræsentant ved udsenderstatens diplomatiske repræsentation til fungerende konsulatschef, bevarer han sine diplomatiske forrettigheder og immuniteter, medmindre modtagerstaten modsætter sig dette.

Artikel 16 indeholder regler om konsulatschefernes indbyrdes rangfølge, der principielt afhænger af datoen for meddelelse af eksekvatur inden for hver klasse. Honorære konsulatsejersmænd, der er konsulatschefer, tager inden for hver klasse rang efter udsendte konsulatschefer.

Artikel 17 indeholder i stk. 1 bestemmelser, hvorefter en konsulatsejersmand med modtagerstatens samtykke kan foretage diplomatiske embedshandlinger i stater, hvor udsenderstaten ikke har nogen diplomatisk repræsentation. Konsulatsejersmændene opnår derved ikke ret til diplomatisk forrettigheder og immuniteter. Stk. 2 giver mulighed for, at konsulatsejersmanden fungerer som udsenderstatens repræsentant ved en international organisation.

Artikel 18 giver mulighed for, at to eller flere stater udnævner samme person til konsulatsejersmand med modtagerstatens samtykke. Denne bestemmelse kan give basis for fælles nordisk konsulerrepræsentation.

Artikel 19 indeholder regler om udnævnelse af konsulatspersonale. Udsenderstaten kan frit udnævne dette, men skal ifølge stk. 2 give underretning til modtagerstaten om konsulatsejersmændenes navn m. v. i så god tid, at modtagerstaten, såfremt den ønsker det, kan benytte sig af sin ret til

at erklære den udnævnte „persona non grata“ i henhold til artikel 23, stk. 3. Udsenderstaten har imidlertid ifølge stk. 3 ret til at anmode om, at der gives eksekvatur også til andre konsulatsejersmænd end konsulatschefer, og modtagerstaten kan ifølge stk. 4 give eksekvatur til dette personale, såfremt det kræves efter dens retsregler.

I artikel 20 fastslås, at modtagerstaten i mangel af særlig aftale kan kræve, at en repræsentationsstørrelse holdes inden for sådanne grænser, som af modtagerstaten anses for rimelige og normale. Baggrunden for bestemmelsen er en frygt for, at overdrevent store repræsentationer skal anvende personale til ikke-konsulær virksomhed.

Artikel 21 bestemmer, at modtagerstaten skal underrettes om rangfølgen og senere ændringer deri for embedsmændene ved en konsulær repræsentation.

Artikel 22 indeholder regler om konsulatsejersmændenes nationalitet. I stk. 1 fastslås, at konsulatsejersmændene i princippet skal være statsborgere i udsenderstaten. Konsulatsejersmændene må således ikke udpeges blandt modtagerstatens statsborgere ifølge stk. 2, medmindre denne stat har givet sit udtrykkelige frit tilbagekaldelige samtykke heri. Modtagerstaten kan ifølge stk. 3 forbeholde sig samme ret med hensyn til tredielands statsborgere, der ikke samtidig er statsborgere i udsenderstaten.

For så vidt angår udsendte konsulatsejersmænd er indholdet af denne artikel i overensstemmelse med folkeretlig praksis. Imidlertid er der en række lande, således de nordiske og andre vesteuropæiske lande, der som honorære konsulater i vidt omfang anvender opholdslandets statsborgere. På konferencen søgte man derfor fra nordisk side at få bestemmelsen ændret. Det lykkedes imidlertid ikke at få ændringsforslaget gennemført, idet bl. a. en række latin-amerikanske og afro-asiatiske lande var herimod, fordi disse lande dels endnu ikke havde fået opbygget en omfattende konsulær tjeneste, og dels var betænkelige ved, at deres egne statsborgere ville kunne få en særstilling ved at modtage udnævnelse som konsul for et fremmed land.

Da oprettelse af konsulære forbindelser imidlertid under alle omstændigheder er afhængig af en aftale herom, og da artiklen kun fastslår det principielle udgangspunkt i stk. 1 og i stk. 2 giver mulighed for fravigelse, er der ikke grund til at undlade at ratificere konventionen som følge af bestemmelsen i stk. 1. Ved deponeringen af Danmarks ratifikationsinstrument hos De forenede Nationers generalsekretær vil der imidlertid blive afgivet en erklæring, hvori man giver udtryk for ønsket om, at der må være mulighed for at bibeholde den praksis, der al-